

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόν'ο.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Ἐξ ἡ τοῦ μηνὸς Γενάρη,
φεύγουν οἱ καλικάντζαροι.

Τέσσερα καὶ ἑβδομήντα καὶ ἑννακόσα
καὶ ἡ πλάσις τῶν Ρωμηῶν χοροπηδῶσα.

**Κι' ἐφέτος πάλι ψάλλω
τοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο.**

Τοσοῦτον χρόνον παρῆδες, Μοῦσα,
τὸν Ἑλικῶνα σιωπηλόν,
καὶ δὲν ἠκούσθης νὰ ψάλλης λουσα
καὶ μήτε μπάλου μένος τρελλόν.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τῶν Ἀνακτόρων μας τὸν μπάλο ψάλλε,
ὅπου στὰς δάφνας μπάλων ἀρχαίων,
πολυμήτων, πανευκλεῶν,
προσθέτει καὶ ἄλλας οὐχὶ τυχαίων,
ἐνδοξότερας τῶν παλαιῶν.

Τὰς σεβασμίας σου θέσε παλάμας
εἰς τὸ κεφάλι τοῦ Φασουλῆ,
ὅτι δὲν εἴμαστε στὰ σύγκαλά μας
λέγει καὶ Δύσις καὶ Ἀνατολή.

Ἐχειροκρότησεν ἡ γῆ καὶ πάλιν
τῶν ποδαρῶν μας τὸν πυρετόν,
κόσμος ἐξύμνησε τὴν νέαν πάλιν
καὶ τὴν ἀνδρείαν τῶν χορευτῶν.

Ὁ Θεοτόκης προσῆλθε φέρων
τὸν Μεγαλόσταυρον περιλαμπής,
πολλοὶ προσῆλθαν καὶ ἐκ τῶν πατέρων,
ὅπου δὲν εὗρισκες τόπο νὰ μῆης.

Μετ' ὅτ' ἡ λαμπρότητα κλεινῆς χορείας
καὶ ξένοι Πρέσβεις ἦλθαν ποζέ,
μὰ καὶ ὅλ' οἱ Σύμβουλοι μὲ τὰς κυρίας
παρόντες ἦσαν πλὴν τοῦ Σκουζέ.

Σὲ τόση μας χαρὰ τρελλή
ὅαν ἄκουσα, ἔρε Φασουλῆ,
πῶς πέθανε μὴ συγγενὴς Βασιλίσα στ' Ἀννόβερο
δὲν ξέρεις πῶς λυπήθηκα γιὰ τὸν χορὸ τὸν πόβερο,
καὶ εἶπαν αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι
πῶς ἴσως δὲν θὰ γίνη.

Φ.—Ὡ τῆς πολλῆς βλακειᾶς σου καὶ τῆς ἀνοησίας!..
εἶναι χορὸς καθήκοντος, χορὸς ὑπηρεσίας.

Μάθε, ἔρε, πῶς κάθε χρόνο
ἐπιβάλλεται στὸν Θρόνο
τοῦτον τὸν χορὸ νὰ κἀνῃ
καὶ ὁ Σουλτάνος ἂν πεθάνῃ.

Εἶναι χρέος τὸν χορὸ
νὰ τὸν δώσῃ, χασομέρη,
καὶ τὸ Σύνταγμα θαρρῶ
πῶς ρητῶς τὸν ἀναφέρει.

Εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ ἐκεῖνος
εἶν' ἐκ τῶν θεσμῶν τῶν πρώτων,
συμμετέχει δ' εὐφροσύνας
καὶ ἡ πατρίς τῶν ἀλυτρώτων.

Ἐθνικὸς αὐτὸς ὁ μπάλος
ἀνυψῶν διανοίας,
καὶ ὅπως συζητεῖς ἐξάλλως
περὶ τῆς Μακεδονίας,

ἔτσι πρέπει καὶ γιὰ τοῦτον νὰ ξεπαρδαλώνεσαι
καὶ στὰς δάφνας του μαζί μου μὴ χαρὰ ν' ἀπλώνεσαι.

Κι' ὅπως ἐκεῖνος ὁ χορὸς, ὁ στοὺς θεσμοὺς ἀνήκων,
λογίζεται τοῦ Στέμματος ὑπέρτατον καθήκον,
ἔτσι καὶ ἐμεῖς ὀφείλομεν μετὰ πολλῶν ἐπαίνων
τὸ πλῆθος ν' ἀναφέρωμεν τῶν παρευρισκομένων,
καὶ ἐξ ὀνομάτων νὰ γενῇ καὶ ἐφέτος μὴ λίστα,
ποῦ νὰ σὲ πιάνῃ, Περικλῆ, χασμοῦρητὸ καὶ ὄυστα.

Π.—

Σὲ βλέπω πάλιν, προσφιλὴς
καὶ σεβασμιά στέγη..
χρόνους χρυσοῦς μ' ἀναπολεῖς
καὶ ἡ θέα σου μὲ φλέγει.

Τῶν Πανελλήνων ἡ κοιλιὰς
πετοῦν μὲ βουλιμία,
καὶ ἀπ' τῆς καρέκλαις τῆς παληαῆς
δὲν ἀλλάξε καμμία.

Πόσαις ἐκάθισαν σ' αὐταῖς ἀπὸ τὰς πρὶν Σιλφίδας,
ποῦ βλέπουν τῶν ἐτῶν τὸν ροῦν
καὶ ν' ἀπαλείψουν δὲν μ' ἔμπορουν
τοῦ χρόνου τὰς ρυτίδας.

Στοργὴ πρὸς ὅλους καὶ ἔλεος,
ἀλλὰ προχώρα, βλάκα...
ἰδοὺ καὶ ὁ πολυέλκιος,
ποῦ στιγματίζει φράκα.

Τὶ κόσμος λάμπει στὸν χορὸν
ὡς ἀποπερίτης,
μόνο δὲν φαίνεται παρὼν
ὁ θῶν ὁ μακαρίτης.

Φ.— Πέρσου καὶ ἐκείνου σ' τοῦ χοροῦ
τὸν εἶδα τὸ μπουκέτο...
αὐτὸ τὸ διὰ τοῦ καιροῦ
τὶ κάνει, Περικλέτο.

Καὶ νῦν σ' τοῦ μπάλου τὸν βωμὸν
μεθ' ὧν ἐντροφήσωμεν,
καὶ πᾶσαν μέριμναν ἡμῶν
βιωτικὴν ἀφήσωμεν.

Θύσωμεν καὶ ἀπολέσωμεν
μὲ φίλους συμπολίτας,
καὶ εἰς τοῦτον προσκαλέσωμεν
καὶ τοὺς Ἀγγιλιῆτας.

Ὡς μέγας οὗτος ὁ χορὸς
καὶ ὕψιστος ἐν ὕψιστοις,
καὶ ἄς ἀνακράξουν γοερώς
καὶ οἱ πρόσφυγες οἱ νήστες :

Αὐτὸς ἡ τέρψις, ἡ χαρὰ
τοῦ γένους καὶ τὸ χάριμα,
ὁ σύρων στήθη φλογερά
πρὸς νικηφόρον ἄρμα.

Ὁ μηδενὸς φειδόμενος
καὶ ὑπὲρ ἡμῶν διδόμενος
καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων
καὶ τοὺς Ρωμηοὺς ἐξαίρειν.

Δεῦτε καὶ ἐμεῖς ἐξόριστοι,
πολυπαθεῖς καὶ ἀγνώριστοι,
μὲ τοὺς κοντοὺς λαβάρων
εἰς τὸ μυστὸν πηδήσωμεν
καὶ νίκας κελαδίσσωμεν
καθ' ὧν τῶν βαρβάρων.

Δεῦτε ποτὴρ δράξωμεν
καὶ πρὸς τὸν Κόντε κράξωμεν :
ἐβίβα, Στρατηλάτα.

Δεῦτε καὶ ἐμεῖς οἱ νηστικοὶ
νὰ φῶμε μ' ἀδελφούς ἐκεῖ
τὴν Ρούσικη σαλάτα.

Π.—Κι' ὑπὲρ τοῦ στέφκι τοὺς χοροὺς αὐτῆς τῆς νέας πλάσεως
τῶν ἀνδραγαθημάτων,
ἀξιοθῆναι δὲ καὶ ἡμεῖς τῆς νέας ἀκροάσεως
παντοίων ὀνομάτων.

Μὲ λευκὰ καὶ μπλε φουστάνια
νέα ψάλλωμεν φυντάνια,
δηλαδή τὴν Μπάσση Τζέφου, καὶ τὴν Ἀργυρῶν
τὴν Σμολένσκη τὴν πανόρη, τὴν μικρὴν τοῦ Σιμοῦ
Χαῖρε Τριανταφυλλάκου, χαῖρε Δελιγιώργη Νίκο
καὶ τὴν Ἀλεξανδρίδην χαῖρε τὴν λευκοφάνη.

Φ.—Γύρω φλάμπουρα τοῦ γένους ξεδιπλώνονται πάλιν
Π.—Χαῖρε σὺ Φλαμπουριάκη, χαῖρε σὺ Κορομηλά.
Φ.—Τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρή... χαῖρε τὴς σαχλά καὶ
Π.—Ἐρχεται μὲ τὰ λευκὰ τοῦ Γενήσαρλ' ἡ κυρία,
καὶ ἡ Ζωγράφου τοῦ Χρηστάκη
καὶ ἡ κυρία Πολιτάκη
καὶ ἡ κυρία Σπηλιωτάκη,
μὰ καὶ μία μὲ μουστάκι.

Φ.—Γέμισε καὶ πάλ' ἡ σάλα μὲ Μινίστρων τρικανῶν
Π.—Τί σοῦ λέγ' ἡ Βερμεσερέκεν καὶ ἡ Νινίκα Γεωργίου
Φ.—Κάποιος πάτησαν τὸν κάλο καὶ φωνάζει μόνος
Π.—Νὰ καὶ ἡ Νικόλα, ποῦ διδάσκει τὰ παιδιὰ τοῦ Δα
Νὰ καὶ ἡ κόρη Κριεζή, ποῦναι μὲς ἀπὸ τὴν Πόλι
φορτωμένη ρόδα ρόζ, λὲς καὶ νῆναι περιδῶλι.

Φ.—Μοῦ φαίνεται καλλίτερος ὁ φρετινὸς ὁ μπάλο.
Π.—Κι' ὁ Πρέσβυς Δέ—Λαμπουλιζέρ...
Φ.—Θαρρὸ πῶς εἶναι
Π.—Ἐξαίρω τοῦ Λαμπουλιζέρ τῆς τρεῖς τῆς δεσπο
Φ.—Μπρελάν μὲ ντάμας δηλαδή, καὶ μάλιστα Γαλλοῦ.

Π.—Μὰ κύττα καὶ τὴν Πορταλέ.
Φ.—Θαρρὸ πῶς γιὰ τὴν πόρτα λὲς,
ποῦ τόσο φρέσκο μπάζει
καὶ ἡ ράχη μου πουντζίζει.

Π.—Ἡ Μανουσάκη πρόβαλε, τρεῖς κόμ' ἰλ φὸ γυναικί
μπουρέν' ἡ κόρη τοῦ Μακκῆ, μπουρένι καὶ ἡ Μανουσάκη
Φ.—Τὸν Γιάννη τὸν Πατρίκιον γιὰ κύττα πῶς κυττᾷ
καὶ τρώει γιὰ νὰ ζεσταθῇ πέντ' ἔξιν παγωτά.
Π.—Ἰδοὺ καὶ ὁ Μιχαλόπουλος, πολὺ σπουδαῖος μάμας
Φ.—Πρέπει νὰ θρίσκεται παρὼν ὅπου χορὸς καὶ γαῖα
Π.—Πῶς μαρτυρεῖ μὲ τοὺς χοροὺς ἡ τὸν θνητὸν ὑπὸ τὴν
Φ.—Ἐνας Μανώλης ἐρχεται καὶ ἕνας Ἑμμανουήλ
Π.—Εἰδοὶ καὶ ἡ Στρούμπου καὶ ἡ Δαγκλὴ καὶ ἡ δεσποινὴς
καὶ ἡ Σπύρου Ἀάμπρου...

Φ.—Πρόσεχε μὴ σούλθῃ καμμὰ καὶ
Π.—Βλέπω πῶς γίνονται καρὲ πολλὰ καλὰ καὶ ἔρτα
Φ.—Καρὲ δὲν γίνοντ' εὐκολὰ σ' τὸ πόκερ, Περικλέτο.
Π.—Ὡ κόρη σὺ Μελισσηνοῦ, Ζακυνθινὸ μπουμπουλί
Φ.—Κυττάζουν νέοι χάσκοντες καὶ κατὶ γέροισι κοίτα
Π.—Βλέπεις τὸν Ρῶσο Τσερμπάτσον;
Φ.—Κιὰ λέω μὲς Σαλῶν καὶ Σαλῶν καὶ Σαλῶν καὶ Σαλῶν
καὶ μὴ γρηῃ πρωτόγαλτη, πολυετὴ κονοέρδα.

Π.—Κι' ὁ σὶρ Ἑλλιοτ καὶ ὁ Τζάκσον, καὶ ὁ Ριφτ ὁ Περικλέτο.

Φ.—Πήγαμε νὰ τὸν ρωτήσῃς ὁ Σουλτάνος μας τί κάνει
Π.—Καὶ τῆς Βουλγαρίας ὁ Πράκτωρ...
Φ.—Ἄς δοθῇ καὶ εἰς τοῦτον ὁ Περικλέτο.

Π.—εἰμεθα μὲ τοὺς Βουλγάρους σὲ φιλικώταται σχέσεις
Φ.—Ἀμ' ἡ κόραϊς Κομανοῦ;
Π.—Σοῦ γὰνῶσανε τὸν νοῦ.
Π.—Ἦλθε μ' αἶγλην καὶ ἡ Κοκκίδη
καὶ μὴ ξένη δίχως φρούδι.

Χαιρετῶ τῆς δρῶ Δραγούμη, τὴν Ζωὴ καὶ τὴν Μαρίκα,
καὶ τῆς τρεῖς Σταματοπούλου, καὶ ἄλλαις πέντε ποῦχουν
[προῖκα,
μὲ τὰ γὰρ τὴν Ἐμπερίκου, μὲ τὰ ρόζ τὴν Ζερβουδάκη,
μὲ τὰ ρόζ τὴν Πετροπούλου καὶ τὴν κόρη Παπαδάκη,
μὲ τὰ ρόζ τὴν Γιῶτα Ράλλη, μὲ τὰ ρόζ τὴν Ὀνωρίνα,
ποῦ χορεύει σὰν καὶ τούτῃ δὲν ὑπάρχει σ' τὴν Ἀθήνα.

Φ.—Πάλωμεν οὐ μὴν ἀλλὰ,
Περικλέτο κουτσομπόλη,
καὶ τῆς δρῶ τῆς Κουβελά,
ποῦναι μὲς ἀπὸ τὴν Πόλι.

Π.—Κύττα μὲ μπλε καὶ τὴν Κωστή καὶ μὲ τὰ κρέμ τὴν
[Δούμα.

Φ.—Ὁ Τάσος λένε, Περικλῆ, πῶς καταργεῖ τὴν Ντούμα.
Π.—Τὴν Μίε τὴν Στόουν κύτταξε μὲ φιστικί, παλάδρα.
Φ.—Καὶ τὴν μητέρα κύτταξε τὴν Στόουν μὲ τὰ μαῦρα.
Π.—Τὴν Σκορράφου τοῦ γιγατροῦ μὲ τὸ μεϊδιάμα τῆς
καὶ τὴν Χατζίσκου τὴν Λιλή μαζί μὲ τὴν μαμμὰ τῆς.

Φ.—Μέσα σὲ τόσοις χορευτὰς
κιὰ λάρισε καὶ βουλευτὰς.
Ἐμπρὸς μου τὸν ξερακιανὸ
κυττάζω Πολυγένη,
τὸν Γκόφα καὶ τὸν Ραδινό,
καὶ ραδινούς ἐν γένει.

Π.—Χαῖρε καὶ τὸν βουλευτὴ, τὸν Ἄλφ' Ἀναστασίου...
Φ.—Τὶ κόσμος γύρω πλούσιος, ὅπου γιὰ φτώχεια κλαίγεται.
Π.—Σωστὸ γαλκτομπόρεο καὶ ἡ δεσποινὴς Δοσίου,
περὶ καὶ ἡ Λυδερὸς σὰν ἀφρός καὶ κάποιος ποῦ δὲν λέγε-
ται.
Φ.—Χαῖρε καὶ τὸν Δόσιο τὸν κεχαριτωμένο...
Π.—Ἡ Μανουράκη πρόβαλε καὶ ἡ Λιζέμπε, κουτέ.
Φ.—Τὴν Ἀγελάστου χαῖρε μὲ τ' ἄσπρο παγετέ.
Π.—Εἰς τὴν Ζλατάνου πρόσελθε... τὶ γλώσσης εὐστροφία !..
Φ.—Μοχλεῖ καὶ γιὰ τοὺς πρόσφυγας καὶ τὴν σηροτροφία.

Φ.—Ὁ Γεννάδης τὸν χορὸ
κυβερνᾷ μὲ σοβάρο,
μὰ καὶ ὁ Κρίτσας διευθύνει, προσφιλὴς μας Ναυτικός,
ποῦ γιὰ μπάλων διευθύνσεις εἶναι πλέον εἰδικός.
Φ.—Ἦλθα καὶ ἡ Γρηγοριάδου μὲ λευκὰ καὶ φίλ ντορέ...
ἔχει σύζυγο τὸν Φίπο.

Φ.—Στὸ Βασιλικὸ καρὲ
κύτταξε τοὺς Πρεσβευτὰς καὶ τὴν Ἄλφ' τὴν Μερκάτη.
Π.—Ἀμ' ἐκεῖν' ἡ Μπερμὸν Ντ' Ἀρς τί σοῦ λέει, δρὲ σακκάτη.
Φ.—Τῆς πηγαίνουν τὰ λευκὰ τῆς κυρίας Σαριπούλου.
Π.—Βλέπω πῶς οἱ Βασιλεῖς δὲν χορεύουνε καθόλου.

Φ.—Γιὰ τ' Ἀνδόερο πενθοῦν
καὶ θὰ πῶν νὰ κοιμηθοῦν.

Π.—Ὁ Νικόλαος ὁ Πρίγκηψ στέκει πάντοτε εὐσταλῆς
καὶ χορεύει τὴν κυρίαν τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς.
Φ.—Καὶ τὴν κόρη τοῦ Λεβίδη, ποῦναι χάρις καὶ ὅλη δρόσος,
τὴν χορεύει καθὼς βλέπεις ὁ Χιντίβινιτς ὁ Ρῶσος.

Π.—Πῶς τὸν εἶπες;
Φ.—Μὴ γυρεύς νὰ σοῦ τὸν ἐπαναλάβω.

Π.—Εἰς τὸν ρόζ καὶ ἡ Ντόγκλας, Περικλῆ, καὶ πάρε κάθο.
Π.—Μεγαλύνω τὴν Ἀλίην καὶ τὴν Δούκισαν Μαρίαν.

Π.—Ὁ Διάδοχος χορεύει τοῦ Τρικούπη τὴν κυρίαν.
Π.—Καὶ τὸν Πρίγκηπα χαῖρε τὸν Ἀνδρέα τὸν κοντό.

Π.—Τὸν Δαμβέρρη τῶν Πατρίων πάντ' ἄμπερ τὸν ἀπαντῶ.

Π.—Νὰ καὶ ὁ Κώστας Χρηστοφῆς.
Φ.—Εἶναι κάπως κατηφής.

Π.—Ἦλθαν νυφάδες μερικαῖς καὶ ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι.
Φ.—Μὰ κύττα καὶ τὸν Βουτσινά, τὸν Ἀγγελο τούτεστι,
μὲ τοὺς παικίλους μορφασμούς καὶ ἐκεῖνα τοῦ τ' ἄστει.
Π.—Ὁ Κύρος τώρα μὲ τσιμπᾷ, ποῦ δαγγίζει τὴν Ἐοτία.

Φ.—Καὶ τὸν Τανάγγρα χαῖρε τὸν...
Π.—Τὶ κόσμος εἶναι τούτος !
Φ.—Παρὼν καὶ ὁ νέος Κούμαρης καὶ ὁ Κόντες ὁ Κομοῦτος.
Π.—Θυμαζῶ μὲ τὰ κίτρινα καὶ τὴν κυρίαν Στράτου.
Φ.—Μὰ θαύμασε παρακαλῶ καὶ τὴν Λιδιέρτου.
Π.—Μάννα καὶ κόρη Χελκουνῶφ τοῦ Ρῶσου τοῦ Προξένου.
Φ.—Βεδαίως ἐκ τοῦ Πειραιῶς ἦλθαν διὰ τοῦ τραίνου.

Π.—Χαῖρε τὴν Σημυριώτη, μὲ τὰ ρόζ τὴν θυγατέρα
καὶ μὲ τ' ἄσπρα τὴν μητέρα.
Φ.—Καὶ τὴν Λέστον μὲ τῆς ρήγαις τῆς βελοῦδιναις θεωρεῖ,
καὶ τῆς Ραφαήλ τῆς δύο, μάννα δηλαδή καὶ κόρη.
Π.—Νὰ καὶ ὁ Νώντας Ντεληγιάννης ἀνθρωπάτος σ' τὴν μέση,
καὶ ὁ σπαθατός ὁ Μανέτας, ὅπου κόντεψε νὰ πέσῃ.
Φ.—Καὶ τὸν Νομικὸ τὸν Γεωργὴ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ
τὸν καμάρωσαν οἱ φίλοι, τὸν καμάρωσαν καὶ ἐγώ.

Π.—Μὲ τὰ ρόζ καὶ ἡ Κατσαροῦ,
πρώτη ντάμα τοῦ χοροῦ,
νὰ καὶ ἡ Παπαλεονάρδου
καὶ μὴ στέκα τοῦ μπιλιάρδου,
καὶ ἡ τοῦ Μάτσα τοῦ Ζαφείρη μὲ δρῶ μὰτσα σὰν Ζαφείρη.
Φ.—Καὶ δρῶ Λαῖδες, Περικλέτο, ποῦναι γιὰ τὰ πανηγύρια.

Π.—Χαῖρε κόρη τῶν τιμῶν, χαῖρε κόρη Κανακάρη,
κανακάρη σ' ἀκριβὴ καὶ τοῦ Παλατιοῦ καμάρη.
Φ.—Καὶ τὴν Λεῖαν τὴν Δραγούμη μεκορδέλαις μπλε κυττῶ.
Π.—Ὁ Πρωθυπουργὸς νομίζω πῶς μιλεῖ γιὰ τὸν Στρατό.
Φ.—Μὲ Πριγκήπισσις χορεύει, Βοκοτόπουλε γαλάντη.
Π.—Καμαρόνω καὶ τὴν Τούμπλα, δηλαδή τὴν Ἀταλάντη.
Φ.—Ὡ Ναντίν τοῦ Σλήμαν μ' ἄσπρα καὶ πολλὰς περικ-
νὰ μὲ μπλε καὶ ἡ Νεγρεπόντη...
Π.—Μὴ μὲ θάξῃς σὲ μελάδες.

Φ.—Κύτταξε μὲ τόση γλύκα
τοῦ Πλατσούκα τὴν Μαρίκα,
καὶ τὴν κόρη μου τὴν Ἑλλη,
ποῦ χοροὺς καὶ ἐκεῖνη θέλει.

Π.—Κύτταξε καὶ τὸν γαμπρό σου... παῖζις μπρίτς μὲ τὸν
[Πλατσούκα.
Φ.—Στρέψε καὶ σ' τὴν Μυλωνάκου, κιὰ λάρε καὶ τὴν Ματσούκα.

Π.—Μὰ καὶ ἡ Μοσχάκη πρόβαλε, ξυλένις μισογύνη,
ποῦ μὲ τὴν παρουσίαν μαρτύρησε καὶ ἐκεῖνη.
Φ.—Νὰ καὶ ἡ Βουρνάκου μὲ λευκὰ, καὶ μὲ ρόζ φιλίτζα...
Π.—Δὲν θέλω νὰ μοῦ δείχνῃς πᾶς... μ' ἀνέβουν τὰ καντύλια.
Φ.—Ἰδοὺ καὶ ἡ Τσερνοβίτς μὲ φρεζ...

Π.—Μὴ μὲ τσιμπᾷς σ' τὸν ὦμο...
βλέπω καὶ τὸν πατέρα τῆς τὸν ἀρχιπποκόμο.
Φ.—Τὴν δεσποινίδα Ράτιμπαρδὸς Περικλέτο, ψάλε.
Π.—Γνωρίζεις, δρὲ, τὸν Γερμανὸν, τὸν Πρέσβυν Ἀρχο-Βάλλε;
Φ.—Γνωρίζω καὶ τὸν Γίσιλγκερ, Ἀυστριακὸ Μαγνάρο.
Π.—Γνωρίζεις τοῦτον τὸν παχὺ καὶ αὐτὸν τὸν μακαλιάρο;
Φ.—Ἐρῶ κάθε γκράν-σινιόρα, ἔρῶ κάθε γκράν-σινιόρα.
Π.—Μὲ τὴν κόρη τῆς τὴν Οὐντε κύττα καὶ τὴν Δατρεφέ
[τώρα.

Φ.—Εἶδα καὶ τὴν Σιμποπούλου
καὶ τὴν Ἰορδανοπούλου.

Π.—'Αμμ' την Ζέγγελη τήν νείδες, τήν Μελέ, καί τήν Μπαλάνου;
 Φ.—Καί τήν Ραγκάβη τήν είδα, πρόσθεσ καί τήν Καραπάνου.
 Π.—'Αμμ' τήν είδες τήν Σταθάτου καί τήν Πάπου, χορευτή;
 Φ.—Είδα, βρέ, καί τήν Ρετσίνα καί τήν Μπέμπη τήν χυτή.
 Π.—'Αμμ' τήν Σούτσου δέν τήν είδες;
 Φ.—Είδα καί τήν Ζυμβρακίκη,
 τήν κυρία Καραβέλα, τήν Ροίδη, τήν Ρικάκη.
 Π.—'Αφερίμ, βρέ Φασουλῇ μου, σὺ γνωρίζεις ἀπὸ βίον.
 Φ.—Μέγας ἔπαινος μοῦ πρέπει καί τοῦ Νόμπελ τὸ βραβεῖον.
 Π.—Χορεύει θηλυκὸ πολὺ...
 νὰ καὶ ἡ κυρία Μεταξᾶ...
 καί πάλι λέω, Φασουλῇ:
 λὲ φάμ λὲ φά μίλ νι ἄ ξά.
 Φ.—'Η γλῶσσα σου τροχίστηκε καί τρέχει, σὰν ψαλλίδι...
 Π.—Πόσον σεμνὴ καὶ ἐπὶ χάρις προβάλλῃ ἡ Κανελλίδη.
 Φ.—Προσέρχεται καὶ ὁ Πρύτανις γεμάτος ἀλυσίδες...
 γι' αὐταῖς ῥωτοῦν καί δέσποιναις, ἀλλὰ καί δεσποινίδες,
 καὶ ἡ τόση περιέργεια πολὺ τὸν στενοχώρησε
 καί πρὶν ἀπὸ τοὺς Βασιλεῖς ἐκεῖνος ἀπεχώρησε.
 Π.—Ποῦ καὶ ὁ γιαντρὸς ὁ Λιδαδᾶς;
 Φ.—'Ητο παρὼν καὶ ἐχάθη...
 Π.—Μὲ τὸν ἀδελφάκοπο χορὸ φοβοῦμαι μήπως πάθῃ.
 Φ.—Νὰ καὶ ὁ Καλογερόπουλος... μιλεῖ μὲ κάποιον Γάλλο...
 Π.—Καὶ κύριος Σιμόπουλος μὲ σοβαρὸ μεγάλο.
 Καὶ ἐγὼ πολὺ τὸν ἐκτιμῶ τὸν κύριο Σιμόπουλο
 γιὰτὶ μὲ φόρους δέν μαδᾷ τὸν κόσμον σὰν κοτόπουλο.
 Φ.—Τὴν Νι Τρικουπὴ κύτταξε καί τήν Μαυρομιχάλη.
 Π.—Μιὰ πεταλούδα νάμουνα καθὼς τὴν Ἄλφα Πάλλη.
 Φ.—Νάμουν καὶ ἐγὼ μιὰ χρυσαλλὶς σὰν τὴν Θεοδωρίδη.
 Π.—Καὶ μιὰς μπεμπέκας μ' ἔσκασε τὸ μάτι καί τὸ φρύδι.
 Φ.—Στὴν Γιαννοπούλου πρόσεξε καὶ στὴν κυρία Μόστρα.
 Π.—Σκασιμὸς σοῦ λέω νὰ μὴ φᾶς καμμιὰ μὲ τὴν σκοτωστρά.
 Φ.—'Ιδού καὶ κάποιος Παρθενὼν καὶ μιὰ Καπνικαρέα.
 Π.—Καὶ κύριος Πετρόπουλος ἀπὸ τὸν Φαληρέα.
 Φ.—Φωκᾶς γιαντρὸς μὲ τὴν Φωκᾶ, Φωκᾶς σημασιφόρος.
 Π.—Καὶ ὁ Ζερβουδάκης ὁ Ντιντῆς καὶ ἕνας λιμοκοντόρος.
 Φ.—Τὶ χνώτα, Περικλέτο μου, καὶ ὅμως δέν βγάζουν ζέστη.
 Π.—'Ιδού καὶ ὁ Μάτσας, Τράπεζα τῶν Ἀθηνῶν τοῦτέστι.
 Φ.—Διευθυντὴς τῆς ἄξιως ἐβγήκε παμψηφεί.
 Π.—Κρύο θαρρῶ πῶς ἔρχεται καὶ ἀπὸ τὴν ὁροφή.
 Φ.—Τὶ τορνευτὴ καὶ ἡ δέσποινα τοῦ Κώστα τοῦ Δοσίου.
 Π.—Μὰ νὰ καί μία σὰν παλῆα κολῶνα τοῦ Θεοσίου.
 Φ.—'Ιδού καὶ ὁ νέος Κίβωτός,
 ὁ κατὰ πάντ' ἀγαπητός.
 Π.—Νομίζω πῶς ἐξέχασες, καὶ μὲν, τὴν Ζαήμη.
 Φ.—'Όταν τὸ γῆρας ἔρχεται θαρρῶ πῶς φεύγῃ ἡ μνήμη.
 Π.—Καί τὴν κυρία τοῦ Βαλτῆ ξεχάνεις, μπουγαλά.
 Φ.—Γιὰ τὸ παιδί τῆς χάρηκα, ποῦ γίνηκε καλά.
 Π.—Τὶ ραδιὸς καὶ ὁ Μάτσης μὲ μιὰ βελάδα πάγκαλη.
 Φ.—'Επῆγε τὴν παραμονὴ καὶ τὰ κοφῆ στοῦ Βλαγκάλη.
 Π.—Καί τῆς Ἀθανασάκεναις ξεχνᾷς καί τῆς Καψάλη.
 Φ.—Συγχώρησέ με... μίλλ παρντόν... δέν μποῦνε κεφάλι.
 Π.—Μὰ νὰ καὶ ἡ Μαζαράκεναις, κοπέλαις ζηλευταῖς.
 Φ.—'Στὴ λίστα τὴν ἐφετεινὴ τῆς ἐξέχασα καὶ αὐταῖς.
 Π.—Τὶ λίστα πάλι, Φασουλῇ, πολυποικίλων χορτῶν.
 Φ.—Παρὼν καί τῆς Ἀμερικᾶς ὁ Πρόξενος ὁ Χόρτον.
 Π.—Νομίζω πῶς ἐξέχασες καί τὴν Κωνσταντινίδη.
 Φ.—'Ο Κρίτσας ἀγωνίζεται μὲ τὸν Ἰωαννίδη
 στοῦ μπάλου τὴν διεύθυνσιν...
 Π.—Τὶ ζῆλος καί τί πάθος,
 καί πᾶν πρίμα καὶ ὁ χορὸς χωρὶς κανένα λάθος.
 Φ.—Τοὺς πάντας ἀξιώσωμεν χορευτικοῦ στεφάνου.
 Π.—'Ακόμη δέν ἀνέφερες τὴν Χατζηϊωάννου.
 Φ.—Σὲ τέτοια ζάλη ποῦ μπορεῖ κανένας νὰ θυμᾶται.
 Π.—'Ηλθε κανεὶς ἀγωνιστής;

Καὶ ἂν ἦλθε θὰ κοίμαται.
 Π.—Καὶ ὁ μᾶμμος Λοῦρος εἰν' ἐδῶ, καὶ ὁ Λοῦρος ὁ σπαρτός.
 Φ.—Καὶ ὁ Κούλης παρευρίσκεται... νομίζω πῶς τὸν ξέρει.
 Π.—Καὶ ὁ Κανακάρης ὁ Λουκᾶς, ὁ Πατριὸς ἰππότης.
 Φ.—Καὶ ὁ Κόνσολας ὁ χορευτὴς καὶ φωτογράφος πρώτος.
 Π.—'Εφέτος, Φασουλῇ, θὰ πᾶς στὴν Παναγιά τῆς Τήνου.
 Φ.—Νὰ καὶ ὁ Βαλέτας, Περικλῆ, καὶ ὁ Παπακωνσταντίνος.
 Π.—Βρέ τί μοῦ λές;... ποῦ διὰ βόλο τοὺς ξετροπώνεις;
 Φ.—'Ιδού καὶ ὁ πολυέλαιος καὶ ἀλλοίμονο' στὰ φράκα.
 Π.—Μὰ δέν στρέφεις νὰ κυττάξῃς καί τοῦ Μέρλιντ τὴν Ζαήμη
 τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὴν κόρη;
 Φ.—Τὰ μαλά μου καὶ μὴ λές.
 Π.—Καὶ ὁ Γεννησαρλής ὁ Γιάγκος, ὁ παρὼν ἐν τοῖς χοροῖς
 εἶναι καὶ προβιβασμένος καὶ ἔλα νὰ τὸν συγχαρῇ.
 καὶ ἂν ἐσὺ τὸν εἶπες πέρσυ χορευτὴν τοῦ παρελθόντος
 πλὴν ἐκεῖνος ἦτο καὶ εἶναι καὶ ἔσται πάντα τοῦ παρόντος.
 Φ.—Κάποιος ξένος μὲ κυττάζει... τοῦ γελῶ καί μοῦ γιγνώσκω.
 Π.—Ξένος δάκτυλος δολίως, Φασουλῇ, μὲ γαργαλᾷ.
 Φ.—'Ερχεται καὶ ὁ Γαργαλίδης ὁ τοῦ Ποροβολικοῦ.
 Π.—'Η μελέταις ὁποῦ κάνει δέν πηγαίνουν τοῦ κακοῦ.
 Φ.—Νάτος καὶ ὁ Φλαμπουριάς,
 ποῦναι Κόντες ὅλος χάρις.
 Π.—Κάθε Κόντες καὶ Κοντέσα
 στοῦ σουπὲ πηγαίνει μέσα.
 'Η Πριγκήπισσα Σοφία στοῦ χορὸ φεγγαβολεῖ
 καὶ νομίζω μὲ τὸν Κόντε πῶς χορεύει, Φασουλῇ.
 Φ.—Πρώτη μέσ' στὰς Πριγκηπίσας μ' ἕνα λαμπρὸ μαγνῆ
 τῆς καρδιάς τραβᾷ τὸν κόσμον... λὲν πῶς εἶναι καὶ ὁ
 Π.—Εἶδες καί τοῦ Νικολάου τὴν ὠραία τὴν Εἰρήνη [σπῆ]
 Φ.—Δέν τὴν είδα μὲ τῆς ἄλλαις... θᾶναι χρυσολογμῆνη.
 Π.—'Ας ὑμνήσωμεν καὶ ἐμεῖς
 τὰς κυρίας τῆς τιμῆς,
 τοὺς κλειδούχους Μεσσαλάδες, τοὺς Αὐλάρχους καὶ τοὺς
 τὸν Βαχάλογλου, τὸν Πίσσα, τὸν Μηλιώτη καὶ τοὺς
 Φ.—'Ακούω κάμποσαις κοιλιαῖς νὰ κρυφογογγυλίζουν.
 Π.—Βλέπω τὰ ζεύγη νὰ περνοῦν καὶ νὰ στριφογυρίζουν,
 καὶ ὡς εἶδος ζάλη μούρχειται καὶ ὡς εἶδος ἀναγούλα,
 καὶ ἦθελα νάμαι, Φασουλῇ, καθὼς τὸν Καλλιγούλα
 νὰ πνίξω τοὺς τοὺς βλαστὸς προγόνων Προμηθεῖς
 εἰς ἕνα ραγδαῖότατον κατακλυσμὸν ἀνθέων.
 Φ.—Καὶ ἐφέτος εἶπαμε πολλὰ γιὰ μάνναις καὶ γιὰ κούραις
 'δικαίς μας τραγουδήσαμε καὶ ξέναις Μανταφορέαις
 καὶ τῶρα πᾶμε στοῦ Σουπέ... φέρτε σαμπάνη νῆστε
 νὰ πιοῦμε καὶ νὰ σκουζώμε: βάλτε φωτιά στὰ
 Εὐοί, παιδιὰ καὶ οἱ Στόλοι μας καὶ τὰ Στρατευμάτια
 μακάρι μόνον Στρατηγούς νὰ βλέπωμε μπροστὰς.
 Φέρτε μυχαιοπῆρουν... γιγνῆς φορεῖς εἰδὼ...
 εἶθε παλάτι νὰ γενῇ καθε Ρωμηοῦ καλύβα,
 νὰ βγαίνουν δάφναις στοῦ Δάφνι καὶ σὲ χορὸν παρὰ
 δάφναις χλωραῖς, δάφναις ξεραῖς σὰν τὰ παλῆα κομμάτια.
 Κάθε χαρτί γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς νὰ βγαίνῃ πάντα σὺν
 καὶ εἰρηνικοῦς νὰ τοὺς ὑμῶν τῶν κρεββατιῶν ὀπλίσται,
 καὶ ἂν περισσέψῃ στοῦ Σουπέ κανένα σαλτσιστό
 μὴ λησμονῆτε, βρέ παιδιὰ, καὶ τοὺς Ἀρχιεπισκοπῆς.
 Π.—'Εδῶ ποῦ τραγουδήσαμε πιάτο νὰ μὴ ραγίξῃ...
 Φ.—Καὶ ὁ νοικοκύρης τοῦ σπητιοῦ νὰ μᾶς κάλοταί.
 καὶ κάμποσαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.
 Λαμπρὸν Ἡμερολόγιον Σωτήρη Πομερέτου
 καλαισθησιακῶς ἀληθῶς σπανίας καὶ ἐξαιρετοῦ.
 Τὶ θαυμαστὸν ἐκεῖνο τοῦ Σκόκου τοῦ Κωστή
 καὶ γὰρ αὐτὸς ὁ Σκόκος θαυμαστικός ἐστί.